

Op de vrouw af...

Ricky Lochs-Romans

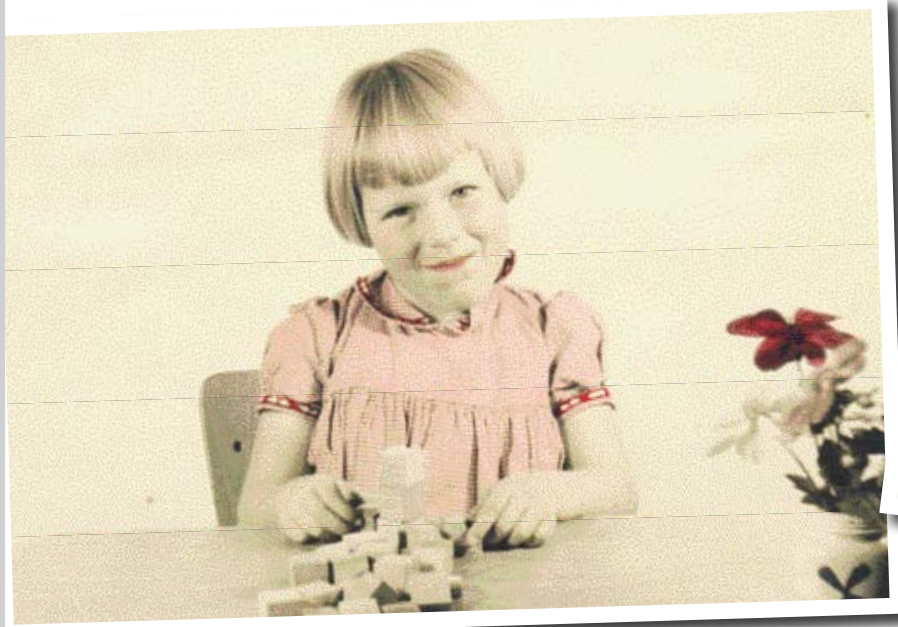
Ze is geboren en getogen in Limburg en als ze over haar jeugd praat, kan het verhaal zo maar uit een katholieke jaren vijftig meisjesroman komen. Ze noemt zichzelf een 'vechter' en haar kennismaking met de kynologie is op z'n minst origineel te noemen. Leergierig en doorzettingsvermogen zijn de trefwoorden in haar leven, dat nu – anno 2009 – bijna helemaal in het teken van het keuren van rashonden staat. Haar doel: allround keurmeester...

Ricky Romans wordt in 1950 in Beek in Limburg geboren. Haar ouders komen uit grote gezinnen met een agrarische achtergrond en met het talent voor zakendoen in een kruidenierszaak en een siroopfabriek. Ricky's ouders krijgen acht kinderen; twee van haar zusjes sterven jong. Drie jongens en drie meisjes blijven over. Als in 1957 haar oudste zusje aan de A-griep overlijdt, heeft dit een grote impact op het gezin. Ricky: 'Onze levensvisie

heeft hierdoor een heel andere dimensie gekregen, ondanks dat we toen nog klein waren.'

Zelf is ze er één van een tweeling, maar haar iets oudere zusje overlijdt na de geboorte. 'Ik was een heel kleine baby, zo groot als een pop, en woog één kilo. Ik droeg als baby de kleertjes van de pop van mijn oudste zusje. Couveuses bestonden toen bijna niet; volgens de huisarts zou ik het wel halen. Ik ben ook veel ziek geweest en met vallen

en opstaan ben ik groot geworden.' Dan al is Ricky een vechtertje met een groot doorzettingsvermogen. Zelf voegt ze daar regelmatig ook de kwalificatie 'eigenwijs' aan toe. Omdat haar vader als misdienaar met de pastoor op pad gaat als er een parochiaan op sterven ligt, en omdat hij dichtbij de kerk woont, bekwaamt hij zich in het schrijven van bidprent-

♦ Na de 'bewaarschool' gaat Ricky naar de kleuterschool, waar de lieve, maar strenge zusters ervoor zorgen dat ze goed leert vouwen (1954).

♦ Na de lagere school gaat ze naar het VGLO en haalt haar diploma's typen, boekhouding en coupeuse. Het fleurige jurkje van deze foto heeft ze dan ook zelf gemaakt.

Vroegere functies in de kynologie:

- Runnen van de regio Zuid van de Ierse Setter Club (1975-1995).
- Secretaris van de Ierse Setter Club (1982-2000).
- Begeleiding Fokadvies Commissie Ierse Setter Club (1983-2000).
- Secretaris Maastrichtse Hondensport Vereniging (1999-2009).

Huidige functies in de kynologie:

- Secretaris Jachthondenshow.
- Showsecretaris Hondententoonstelling Maastricht.
- Opleider aspirant-keurmeesters.
- Keurmeester rasgroep 4, 6, 7, 8.
- Keurmeester voor veel rassen in rasgroep 1, 9 en 10.
- Examinator keurmeesterexamens.

jes. Zo komt hij met het drukkersvak in aanraking. Het is een ondernemende man met een eigen drukkerij, die één van de eerste offsetmachines aanschaft.

Rozenkrans

'Je begrijpt het al,' vervolgt Ricky, 'wij zijn katholiek opgevoed en iedere dag naar de kerk was bij ons normaal. Ook het op de knieën bidden van de rozenkrans, voordat je naar bed ging, hoorde daarbij.' Ze spreekt met heel veel warmte over het gezin en typeert dat als: 'een gezin met warmte, waarin iedereen zichzelf mocht ontplooien. Waarin de opvoeding heeft geleid tot het zelf beginnen van een bedrijf en waarin iedereen doorzette, maar ook een eigenwijs trekje vertoonde. Een gezin dat ons leerde dat je samen sterk bent en dat veel saamhorigheid kent, vooral in tijd van nood en als we verdriet te verwerken kregen.' Na de 'bewaarschool' gaat Ricky naar de kleuterschool, waar de lieve, maar strenge zusters Franciscanessen ervoor zorgen dat ze goed leert vrouwen. Héél

handig als je vader drukker is en er voor het vouwwerk nog geen machines zijn. Na de lagere school gaat ze naar het VGLO en daarna volgt de INAS opleiding, gericht op de zorg, en Ricky gaat in het ziekenhuis van Geleen werken. Omdat ze ook diëten moet koken, volgt ze een opleiding voor diëtiste. Tien jaar lang werkt ze als kindermisje bij een huisarts met zes kinderen én een Berner Sennenhond, toen nog een bezienswaardigheid.

Was die hond je eerste kennismaking met de kynologie?

'Nee, mijn vader had zijn drukkerij aan huis en de kinderen moesten allemaal een handje helpen, zoals dat in die tijd normaal was. Uit school moesten we eerst helpen en daarna mochten we spelen. Mijn vader maakte de catalogus voor verschillende tentoonstellingen in de omtrek en wij moesten die vouwen en nieten. Zo leerde ik de heren Rekkó van de Maastrichtse Hondensport Vereniging en Wouters van de K.C. Geleen kennen. Zelf hadden we toen een straathondje, een soort Jack Russell.'

De eerste rashond in huize Romans komt in 1957: een rode Engelse Cocker Spaniel. Moeder wil een Field Spaniel, het ras dat ze thuis als kind had, maar die is niet beschikbaar. Ricky en haar broer gaan met de Cocker naar de show en er worden zelfs enkele nestjes gefokt onder de kennelnaam 'Romano'. Met de heer Wouters, eigenaar van Pointers en Teckels, mag ze mee naar de tentoonstellingen en in die tijd leert ze ook keurmeester Jo Schepers kennen.

Ierse Setter

'In 1972 trouwde ik met Piet Lochs en de dag na onze trouwdag zijn we een hond gaan kopen, een Ierse Setter. Het was de keus van Piet, want ik had graag weer een Cocker gehad, maar die moest op dat moment nog geboren

worden. Gelukkig was Piet net zo dol op honden als ik.'

En zoals dat gaat bij jonge kynologen: na drie jaar komt de tweede Ier, een jaar later een Gordon Setter en weer een half jaar later Ricky's eerste Field Spaniel. In die periode werkt ze enkele jaren in een kennel met Ieren, Gordons en Teckels en verzorgt thuis haar honden. Ook komen de eerste opleidingen in beeld: 1977 de cursus Algemene Kynologische Kennis, 1979 de cursus Exterieur & Bewegingsleer en 1982 slaagt ze voor haar eerste raseexamen: de Ierse Setter.

Vijf keer over doen

Dan al werkt Ricky vaak in de showring bij keurmeesters die bij 'de oude garde' zeker nog bekend zijn: mevrouw Gondrexon-Ives Browne, mevrouw Otto-van der Hamme, de onvergetelijke Eef van Schuppen, Louis van Neerven en Jos van Soest. Ricky: 'Zij stimuleerden mij om verder te gaan en volgens hen had ik een goed oog voor honden. Als zij uitgenodigd waren om te keuren, dan werkte ik bij hen in de ring. Eén van de eerste keren kreeg ik van mevrouw Gondrexon aan het einde van de dag een briefje met wat aantekeningen mee. Kind, zei ze, type jij die verslagen uit en zorg dat ik ze aanstaande woensdag heb, dan kan ik alles nalezen en doorsturen. Het waren meer dan 100 Teckels en ik heb het maar liefst vijf keer moeten over doen. Iedere keer zei mevrouw Gondrexon: ik zie graag iets meer verschil tussen de kwalificatie van de hond die één is en de hond die een G kreeg. Op de volgende show zei ze: het was bij de tweede keer al goed, maar ik wilde je graag nog iets scherper laten zijn bij de verschillen. Ja, zo leer je veel. En,' besluit Ricky, 'leren is natuurlijk het belangrijkste, zo zie ik het nu nog. Vanaf 1972 tot 2005 heb ik op bijna elke tentoonstelling gewerkt, als keurmeester of bij het ringpersoneel.'

Bankazan v. Huize Comtessa

♦ Kampioenschapsclubmatch van de Ierse Setter Club, 1980. 'Van Huize Comtessa' is een succesvolle kennel in die jaren.

Brooklet's

De naam is gevallen: Piet Lochs. Veel mensen in de kynologie zullen zich deze aimabele man herinneren. Samen met Piet fokt Ricky onder de kennelnaam 'Brooklet's' 16 nesten Field Spaniels en 3 nesten Ierse Setters. Piet overlijdt in 2002, op slechts 52-jarige leeftijd. Niet alleen door zijn ziekte en overlijden, maar ook omdat Ricky als keurmeester veel van huis is, komt er dan een einde aan de fokkerij.

Ricky: 'Wil je het fokken goed doen, vraagt dat heel veel tijd, ook omdat de populatie zo klein is en er dus veel moet worden gereisd. Ik ben er wel trots op als ik in het buitenland Field Spaniels mag keuren, dat ik dan mooie honden zie die in lijn teruggaan naar onze kennel.'

Hoe belangrijk is kynologie nog als je partner overlijdt?

'Kynologie heeft altijd in me gezeten, maar de kynologie houdt me ook op de been. Er zijn nog steeds mensen die vragen hoe het met me gaat, zoals Jo Schepers, Wim Wellens en Tuus van Adrichem Boogaert-Kwint. Aan hen heb ik best heel veel steun gehad. De drijfveer om alleen door te gaan heeft ook te maken met ons ziek zijn. Ik was de eerste die ziek werd, in 1987, en Piet werd ziek in 1992.'

Ze praat er nuchter over, maar om met baarmoederkanker, MS en een nierziekte te worden geconfronteerd is heftig en heeft een behoorlijke impact. Omdat Piet bevattelijk is voor een bacterie die bij de pups vandaan blijkt te komen, wordt rigoureus besloten niet meer te fokken. Dat betekent

echter niet het einde van Ricky's activiteiten in de kynologie. Niet alleen omdat ze dat zelf niet wil, maar ook omdat Piet degene is die zegt: 'Ga dóór. Je moet blijven studeren.' Ricky besluit: 'Ik kán niet zonder die kynologie.'

Een Field Spaniel hoort nu tot de bedreigde rassen. Is het een oplossing andere rassen erin te fokken? Ruim honderd jaar geleden was dat immers ook het geval...

'Van mij mag het! Ik ben daar zeer zeker voor. Ik zou dan teruggaan naar de Sussex Spaniel en Engelse Springer Spaniel. Géén Engelse Cocker. Als je de Cocker zou gebruiken, krijg je honden die te kort in lichaam worden, te fijn van bone zijn en te geblokte hoofden zouden hebben.

Neem je de Engelse Springer, dan hou je het bone erin. Ik heb ervaren dat de Sussex Spaniel heel dominant is en die kan daarom de lengte in de body brengen. En via de Engelse Springer krijg je iets langere benen dan de Sussex heeft. Maar 't mag beslist geen Springer worden en dat zie je tegenwoordig al te veel.'

Het is niet gemakkelijk om een ras als de Field Spaniel in Nederland vooruit te brengen, maar zeker niet onmogelijk, 'want,' vervolgt Ricky, 'de mensen zijn te lui. Er zijn maar weinig fokkers die over de grenzen gaan kijken. In de tijd toen wij bezig waren was het ook heel moeilijk. Dan kocht ik een reu in Engeland, ook al was het maar voor één nest. Het is voor ons gemakkelijker geworden toen de grens met Finland open ging. We gingen via Finland naar Zweden, naar Engeland en hebben heel veel jaren samengewerkt met fokkers in Finland; onze reuen zijn soms een half jaar daar geweest. De Zweden konden daarvan profiteren, net als de Finnen, maar ik ook. Je kunt het niet alleen, je moet het samen doen!'

Ricky Lochs is in die zin een 'ouderwetse' fokker dat ze luistert naar de mensen met

♦ *Ricky Lochs: 'Het is niet gemakkelijk om een ras als de Field Spaniel in Nederland vooruit te brengen, maar zeker niet onmogelijk.'*

ervaring, naar mensen die bewezen hebben goed te kunnen fokken en niet zelden legt ze haar geplande combinaties aan kenners voor. Ze legt haar oor te luisteren in Engeland, bij mensen die het Field Spaniel ras hebben opgebouwd.

Is het waar dat, relatief gezien, Zweden en Finland betere fokkers hebben dan Nederland?

Het antwoord komt snel: 'Ja! Ze zijn secuurder en houden niet zoveel honden aan. Ze zijn heel goed voor de honden, maar wat mij hier vaak stoort in alle fokkerij, is dat zielige gedoe. Och arm, dat hondje, dat puppy...' En dan vertelt ze over haar harde leerschool bij een oom die varkens fokte. Als er biggen werden geboren zei hij: Kind, kom jij bij 't varken zitten, maar als het niet goed is, dáár staat je emmer. In die emmer zit water en als kind van 8, 9 jaar leert Ricky al dat je moet selecteren en niet koste wat het kost alles in leven moet houden. En ook dat de selectie bij de poort begint.

Ricky is duidelijk niet iemand van de flesjes en de speentjes: 'Als het niet natuurlijk gaat, weg ermee.' Ook pups die te fijn zijn en een te laag geboortegewicht hebben vallen onder haar

selectie. Ricky: 'Ik weet als geen ander wat een moeilijke start is. Ik ben niet zo voor al die technieken van tegenwoordig, ook niet ten aanzien van baby's. Puur natuur geldt voor mensen én honden.'

Als keurmeester en fokker van jachthondenrassen heb jij natuurlijk een mening over termen als 'showtype' en 'jachttype'.

'Flauwekul! De rasstandaards van toen, rond 1880, zijn, in vergelijking met nu, bitter weinig veranderd. De honden van toen jaagden en dus moeten de honden van nu, met nagenoeg dezelfde standaard, dit ook kunnen. Als je goed selecteert, kun je met die showhond ook veldwedstrijden doen. De selectie is fout.'

Dus de jachttypes van, bijvoorbeeld de Engelse Springer Spaniel en de Engelse Setter...

... 'kun je niet meer als ras herkennen. Voor mij zijn dat geen Engelse Springers of Engelse Setters meer. 't Zijn gewoon honden. Aan de showkant heb je ook honden die ik niet meer als ras herken. Er is één standaard, geschreven op het gebruik van de hond eind negentiende, begin twintigste eeuw, toen er nog behoorlijk veel werd gejaagd. Als je goed selecteert, kun je met een showhond ook veldwedstrijden doen.'

Ricky en Piet bewijzen dat door verwoed te gaan trainen met hun Spaniels en Setters.

Uitmuntende honden op shows, maar ook in staat om in het veld wat te laten zien. Ze hebben er veel voor over, driemaal in de week naar Zeeland, Den Haag, Rotterdam, om te trainen. Vele uren onderweg voor een korte training, soms maar van een kwartier. 'Dat heb ik gedaan,' zegt Ricky, 'om te laten zien dat een hond die op een show een dikke U haalt, ook prima kan werken.'

Het verschil in 'showtype' en 'jachttype' loopt bij sommige rassen uit de hand. Kijk ook maar naar de Gordon Setter en de Labrador Retriever. Wie zijn daaraan debet?

'Ik denk de fanatiekelingen in de jacht, maar óók de keurmeesters, zowel bij de jacht als op de show. Op een show gaat het om de schoonheid, maar bij die schoonheid wil ik het werk behouden, want als je dat verliest ben je ook het karakter kwijt. Werk en karakter gaan toch samen hoor... Ik ben een voorstander van een jachtaanlegtest; de honden hoeven dan niet per se te jagen, maar je kunt wel zien of de hond een goede neus heeft.' Nog onlangs loopt Ricky mee bij een veldwedstrijd van de Griffons, waar Pieter Rooijackers keurt. Ricky: 'Dan denk ik, hè gelukkig, een keurmeester die weet dat een Griffon anders is dan een Duitse Staande Draadhaar.' Kortom, elke jachthond heeft een eigen taak, een eigen stijl. 'Niet voor niets,' besluit Ricky, 'hebben de Engelsen drie soorten jachthonden ontwikkeld: de Setter, de Retriever en de Spaniel.'

Hoe voorkom je in een ras, en daarmee in een rasvereniging, een splitsing in 'showtype' en 'jachttype'?

'Ik denk dat dit tegenwoordig heel moeilijk is, omdat geen enkel bestuur lang zit. Toen wij begonnen in de kynologie waren er bestuursleden die makkelijk 25 jaar in een bestuur zaten. Dan kun je sturen, dan kun je prátén. Je moet prátén en mensen er van proberen te overtuigen dat het ook anders kan. Vroeger hadden we bij de Ierse Setters tweemaal per jaar een fokkersdag en je had nog fokkers die wat wilden leren. Nu koopt iemand een hond, wint twee keer en men weet alles. Daar gaan veel rassen aan kapot, ook omdat fokkers allemaal achter diezelfde honden aan gaan. En... er wordt veel te veel gefokt met honden

• 'Je kunt het niet alleen, je moet het samen doen!'

waarmee niet gefokt zou moeten worden. Voorkomen kun je bijna niets meer, de maatschappij laat zich te weinig zeggen en verbieden kan bijna niet meer. Als je dat wel doet, dan beginnen ze een eigen rasvereniging. We hebben dat in Duitsland gezien en dat werkt ook niet.'

Wat heeft een 'jachthondenmens' als jij met jacht en jagen?

'Met de Ierse Setter hebben we, inclusief het trainen, vijf jaar aan veldwedstrijden meegedaan. In Nederland, België, Duitsland en Frankrijk. Met de Field Spaniel

hebben we meegedaan aan Spanielwedstrijden, K.N.J.V.-werk, maar ook aan de jacht. Ook onze Fields die naar het buitenland gingen, deden daar mee aan jachtactiviteiten. Soms werden we door mensen gevraagd om mee op jacht te gaan. Dat was heel leuk, want jacht hoort erbij. En als je 't goed doet, is het héérlijk.'

Je hebt jezelf een opmerkelijk doel gesteld: allround keurmeester zijn in 2012. Hoe ga je dat bereiken en wie heb je daarbij nodig?

'Ik zeg dat gewoon, dat mag iedereen weten: 2012 probeer ik. Daar heb ik

fokkers, rasverenigingen en collega-keurmeesters bij nodig. Maar vooral fokkers, want bij goeie fokkers zit héél veel kennis. Voor een examen ga ik altijd naar een paar fokkers toe, niet alleen naar de goede, maar ook naar de slechte. Daar zie ik hoe het níet moet.' Ricky is van mening dat het compacte keurmeesterexamen – met twee 'levende voorbeelden' – niet makkelijker is dan een volledig examen. Ricky: 'Je moet toch alles bestuderen. Ik vind dat je een fatsoenlijk rasboek moet hebben gelezen en ik probeer op shows, in Nederland en daarbuiten, aan de ring te zitten, in de ring te werken of na de keuringen even met de keurmeester te praten. Van verschillende collega's krijg je dan meteen hulp en antwoorden, maar er zijn er ook bij die je echt op het verkeerde spoor zetten. Dat vind ik gemeen, eigenlijk asociaal.'

Dus, 2012 is haalbaar?

'Het kan ook 2014 zijn. Ik geef zelf aan of ik het programma aan kan en wil per rasgroep examen doen, niet de rassen door elkaar. Ik heb duidelijk aangegeven wat de volgorde is: rasgroep 10, 9 en 1 en pas daarna 2, 3 en 5. En, ik doe er best wel veel moeite voor.'

Voel jij je als keurmeester vrij om te zeggen wat je denkt? Of ga je met meel in de mond door het leven?

Het antwoord komt met overtuiging: 'Ja! Absoluut! Heb ik ook altijd gedaan. Ik kan slecht m'n mond houden en dat is me ook niet altijd in dank afgenomen. Vind ik niet erg. Ze kunnen kwaad op me zijn, jaren kwaad op me zijn, maar eens valt dat kwartje en zien ze dat het toch niet zo stom was wat ik heb gezegd. Bij een fokkersdag van een jachthondenras moest ik de rasstandaard uitleggen aan de fokkers. Wie binnenkwam kreeg van mij een briefje met een opdracht:

schrijf de eerste regels van de rasstandaard van je hond op: 98% wist het niet! Als je de eerste regel van de standaard van je hond niet weet, hoe wil je dan dat ras fokken?'

Een keurmeester die met een door hem gefokte hond van zeer magere kwaliteit bij haar in de ring verschijnt, wordt door Ricky na de keuring even apart genomen. Hij krijgt te horen 'dat hij het in de ring verschijnen met zo'n hond niet kan maken. Niet ten opzichte van exposanten, maar ook niet ten opzichte van zijn collega's.'

Over welke drie onderwerpen praat jij 't meest met collega-keurmeesters?

'Dat ze allemaal diezelfde topper pakken, die niet de topper is. Dan de mentaliteit van de exposanten, die loopt hard achteruit, en dat exposanten niet meer blijven tot het einde van de tentoonstelling. Het interesseert hen niet meer. De mentaliteit van exposanten was vroeger stukken beter, want je durfde nooit tegen de keurmeester in te gaan.' Ook Ricky krijgt soms te maken met epistels van exposanten waar de honden geen brood van lusten. Ze is er niet van onder de indruk.

Heb jij het idee dat keurmeesters wat bereiken bij exposanten als ze maar op een onderwerp blijven hameren?

'Ja. Een voorbeeld: als ik Amerikaanse Cocker Spaniels keur, dan trekt niet één exposant de lijn op. Ze lopen allemaal met een losse lijn. Onder een verslag heb ik eens geschreven: Bij de volgende keer een opgetrokken lijn, dan een kwalificatie lager.' Op de Winner legt Ricky demonstratief een schaar op tafel en waarschuwt: 'Bij iedereen die met een opgetrokken lijn loopt, knip ik de lijn door.'

Je was één van de pioniers bij de Jachthondenshow. De start was heel succesvol en nu moeten rasgroepen 4 en 6 er bij komen om de zaak rendabel te maken. Hoe komt dat?

'Ik denk omdat je in de beginjaren fokkers had die de eigenaren van door hen gefokte honden aanspoorden om naar de Jachthondenshow te gaan. En naar de clubmatch van de rasvereniging. Dat bestaat niet meer. Fokkers die nu een mooie hond hebben verkocht, zien die liever niet terug in de showring, omdat die hen

♦ Ricky Lochs als keurmeester van de Welsh Springer Spaniels op de tentoonstelling in Utrecht, 2002.

voor de voeten lopen. Daar kunnen ze niet tegen, ondanks dat de hond hun kennelnaam heeft. Ze willen zélf achter bordje één staan. De fokker geeft de nieuwe hondenbezitter dus niet meer de goede begeleiding mee. Omdat we nu zo veel shows hebben, gaan de mensen selecteren. Toen de Jachthonden-show startte, waren er maar zeven, acht tentoonstellingen.'

Ricky besluit: 'Als ik kijk naar de kwaliteit van shows, dan hebben we er teveel. Zowel de Raad als de FCI geven veel te snel toestemming om CAC-shows te mogen organiseren.'

Wat zijn de drie belangrijkste voorwaarden waaraan een aspirant keurmeester moet voldoen?

'Eén van de belangrijkste dingen vind ik dat hij of zij eerlijk moet zijn en zijn mening op een nette manier op papier durft te zetten. Een hond die kwalitatief niet hoog staat, hoeft je op papier niet af te kraken. Daar kun je nog een mooi verslag van maken, maar er moet wel duidelijk in staan waarom de hond een M heeft gekregen. Dan: luisteren naar collega's en – dat wordt tegenwoordig veel te weinig gedaan – werken in de ring. Het maakt niet uit wat en bij welk ras, maar van werken leer je zóveel!'

En keurmeesters?

'Wat mij ongelooflijk stoort is als ze ongeïnteresseerd keuren. Dat zie je steeds meer. En: alle honden op dezelfde manier beoordelen: 'nice type, happy mover, good size.' Waardeloos! Want daar betalen de mensen veel geld voor. Een derde punt is fatsoen; als je keurt stel je je voor aan het ringpersoneel, je bedankt iedereen na afloop en ikzelf ga altijd samen met het ringpersoneel eten. Als ik zie dat anderen dat niet doen, dan knap ik af.'

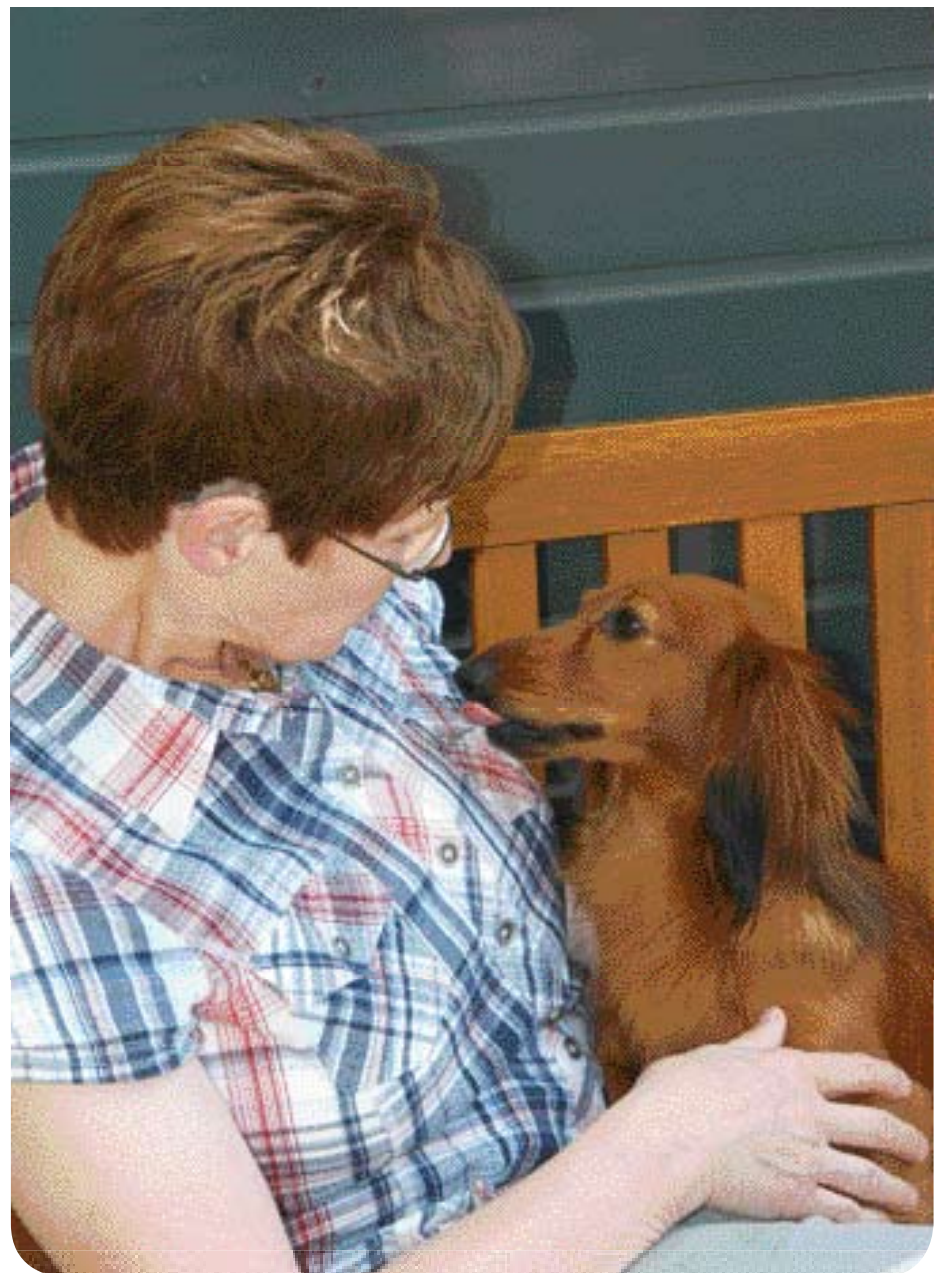
Praat jij met je collega keurmeesters over de absoluut onbegrijpelijke en soms ronduit politieke keuzes die worden gemaakt bij (eind)keuringen?

'Ja, ik zie wel eens honden winnen waarvan ik en ook mijn collega's zeggen: Hoe kan ie die hond pakken? En de mooiste staat er naast! Ja, heel af en toe denk ik: zou dat nu politiek zijn? Ik heb wel eens tegen een collega keurmeester, als ik met hem alleen was, gezegd: ik snap

niet dat jij die hond op één zette. Het antwoord is dan: maar ik vond hem zó mooi...'

Sinds een aantal jaren heeft de kynologie te maken met keurmeesters uit de 'verwegistan' landen...

'... Ja,' vult Ricky aan, 'die in twee jaar allrounder zijn geworden. Die zien het beslist niet. Dat is onkunde. Exposanten hoor je ook vaak zeggen: de keurmeesters uit die en die landen hoef ik niet meer. Alles

• 'Ik kán niet zonder die kynologie.'

10 VRAGEN

- *'Ik kan slecht m'n mond houden en dat is me ook niet altijd in dank afgenomen. Vind ik niet erg...'*

heeft een U en wat voorop staat is waardeloos. Met allemaal een U kunnen ze nog wel leven, maar laat dan de b ste voorop staan.'

Wat zijn de drie onderwerpen binnen de landelijke kynologie waarover jij je twijfels hebt?

'Het grootste probleem in de rasverenigingen vind ik dat ze niet meer samenwerken. 't Zijn allemaal kleine eilandjes. Er zit geen samenhang in.'

Ik bedoelde eigenlijk landelijk...

'Wat mij betreft mocht er wel wat strenger worden opgetreden, bijvoorbeeld door de gedelegeerde op een show of door de Raad van Beheer. Dan de erkenning van meer dan  en rasvereniging per ras. Dat kan in bepaalde rasverenigingen heel goed werken, maar voor andere rasverenigingen is het de doodsteek. Kijk, in Engeland heb je ook meer verenigingen per ras, maar die rasverenigingen werken goed samen. Ons land is een klein land en ik vraag me af waarom

- **Carnaval of kerstmis?**
'Ik kies toch carnaval. 't Zit ons in het bloed.'
- **Zet in jouw volgorde: besturen, keuren, examineren**
'Keuren, examineren, besturen.'
- **Wijn of bier?**
'Allebei niet.'
- **Gevoel of verstand?**
'Beide, ik keur met gevoel... Toch meer een gevoelsmens. Gevoel en eigenwijs.'
- **Kerk of kroeg?**
'De kerk.'
- **Een boek of een film?**
'Poeh... doe ik allebei graag. Toch het boek.'
- **Show in Maastricht of Crufts?**
'Kan ik heel kort over zijn: de show in Maastricht. Crufts is mij te commercieel.'
- **Vroege vogel of nachtbraker?**
'Vroege vogel.'
- **Nederland 1 of RTL 4?**
'Nederland 1.'
- **Je geeft het leven het cijfer...**
'... een dikke 9.'

mensen een tweede vereniging gaan eisen. Voor mij hoeft er niet per se een tweede rasvereniging te komen, daar is ons land gewoon te klein voor. 't Houdt in dat je nog meer shows, nog meer problemen gaat krijgen. Als verenigingen onderling concurreren, kan dat een verbetering zijn, maar 't kan ook averechts uitwerken: twee verenigingen die allebei niet meer draaien. Voor mij hoeft het niet.'

En het fokbeleid? De meeste rasverenigingen hebben een fokbeleid...

'Ik denk dat fokbeleid op dit moment het grootste struikelblok gaat worden. Je krijgt nooit meer alles bij elkaar. Als rasverenigingen een gezondheidsbeleid hebben, enquêtes houden en de gegevens onderling niet uitwisselen, dan krijg je nooit een deugdelijk beeld van een ras.'

Wij zijn het op twee punten helemaal met elkaar eens: als een ras twee, drie of meer rasverenigingen krijgt, dan zullen er veel fokkers zijn die kiezen voor de club met de minste fokregels en het laagste lidmaatschapsgeld. Daarmee staan het specifieke gezondheidsbeleid voor rashonden en het uitwisselen van gegevens onder druk. Het andere punt is het beleid van de Raad van Beheer: erkende rasverenigingen die niet goed blijken te functioneren hadden allang aangepakt moeten worden. Ricky vervolgt: 'Het enige waarmee je meer rasverenigingen per ras kunt tegenhouden, is dat de Raad een veel strenger beleid moet gaan voeren om een erkende rasvereniging te mogen oprichten. En niet zoals het nu is... Al die troubles hebben niets meer met de hond te maken, zo is onze maatschappij.' ◀